

ЩОДЕННИК № 38

КОРИСНА СПРАВА

ПАМ'ЯТАЙ: Коли ти працюєш,
твої ДУМКИ зайняті РОБОТОЮ, а не голкою.

Навіщо мені жити далі?

Здрастуйте шановна редакція! Звати мене Віктор, мені 22 роки, 5 років на голці, вживав героїн, 3 місяці доза доходила до 0,3 г. а наздогнав до 15 р. Лікувався 4 рази і все безуспішно. Ремісія тиждень не більше. Кодувався, все марно. Спочатку я заробляв трохи, але грошей не вистачало, став просити у мами, проколов за 5 років 630 мільйонів або 630 тис.руб. деномінованих, проколов усе, що знаходилося в квартирі, і стінку, і холодильник, і видик, і килим, і т.д., залишилося лише одне ліжко. Жили сім'єю тато, мама, старший брат та я. Спершу з сім'ї пішов я. Став жити з дівчиськом. Жив 8 місяців, вона також на голці 7 років. Спершу мати ще могла чимось допомогти, давала гроші. Батько вийшов на пенсію, так і працювали брат із матір'ю на мене, у мене ж сил не було вже працювати, та й можливості. Так і мешкав. Мати з братом віддавали борги за мене. Але їхнє терпіння закінчилося. Вони залізли у такі борги, що замаялися вже розраховуватись. Вони мені вже не могли нічим допомогти. Тоді я почав красти. Я натуральним способом міг серед білого дня з якоїсь дівчини зняти сережки і взагалі якесь золото. Зростання і вага дозволяло, як ніяк займався спортом, важкою атлетикою, боксом та кікбоксингом. Вжив 146 кг при зростанні 185 см. За 5 років я втратив у вазі 74 кг. Останній рік уже й красти не міг, все з ментівок, та з ментовок. Одного разу мало не закрили, завдяки спільникам, відмазали, а так би світило мені 8 років. Катався я до суду 3 місяці, за цей час мені менти здоров'я ще років 20 забрали. Коротше, немає вже здоров'я. З венами напружено, навколо один облом. Почав я думати про «золотий укол». Пробував від'їхати 3 рази, ставив велику дозу, то зависну, недогнавши, прокидаюсь і, все під шкіру, знову облом. І так тричі, видно, не доля. Бувало ввечері, годині об 11, ставлю дозняк, встромляю до ранку, прокинуся пізніше, наприклад, о 12, а не о 8. Якщо доза є, добре, і то міг весь день провалятися.

Ось вона, простягни руку, та уколись, а не можу, так кумарить, що встати не можу. О 8 годині б підвівся, помучився, але все одно розломився і в дорогу. А уяви, коли немає на ранок дози, та й прокинувся пізно, і не знаєш, чи спав ти взагалі, прокинувся, не прокинувся. Так можеш і три доби провалятися, вмирати в буквальному значенні цього слова – вмирати. Третього дня встаєш, йдеш, не знаючи куди. Навіть до матері дійти 20 хв, а не можеш, були випадки, і падав дорогою. Дякую швидкій, врятували. Так я зруйнував сім'ю. Спочатку пішов брат, попросив на заводі гуртожитку, написав заяву, що жити так не може, що молодший брат веде пустельний спосіб життя, потім до нього пішла жити мати. Потім жив із батьком, але все одно він йшов з дому жити до тітки. Там майже й був. Прийде раз на три дні, принесе поїсти і знову піде. Наша квартира перетворилася на варильний квадрат. І все одно рідні та близькі для мене робили все. І все одно я їх усіх ненавиджу. Чому? І сам не розумію. І ось прийшов судний день, я загноїв. Батько приходив і бачив, як у мене розіб'є руку, як вона в мене забирається. І бах – у місті криза, ніде немає ні ханки, ні порошку. От і вирішив мене батько на кумарі до лікарні відвезти, щоб руку не відрізали. Так і провів у лікарні час 7 днів, мало не здох, навколо глюки, моторошний біль. На сьомий день мені принесли героїну. Але він мене навіть до ладу не розкумарив, але зняв бодай якийсь біль. Я не спав 7 днів, і ось вперше заснув, але не надовго. Але я був радий, що ці кілька годин за сім діб поспав. На 8-й день мене виписали. У місті все одно тиша, наркоти нема. Так ще тривало 4 дні. Потім ура! З'явилася ханка, але ціна на неї підскочила вдвічі, наприклад, раніше я міг взяти 10 г за 200, то зараз за 400 і без кислого, півдня бігаєш кислий шукаєш. Розкумарився я востаннє і вирішив

більше не рухатися. Пішов до тітки жити, перекумарив. Потім поїхав у село. Почав писати щоденники. Написав 2 щоденники і не міг більше писати. Як почну писати, на такий страшний ГОН сідаю, що подітися нема куди. Минув час, я знову почав писати щоденники. Прожив у селі без дурману 5 місяців. Аж раптом температура під 40 градусів, 10 днів. Діагноз: запалення нирок, зараження крові та гепатит С, початкова стадія цирозу. Провалився місяць. Кров почистили, не зірвався. Знову поїхав у село, знову зайнявся роботою, спортом потихеньку. Два місяці прожив і знову напади, знову потрапив до лікарні. Пієлонефрит перейшов у хронічну форму, але обіцяли до Нового року виправити. Депресняк моторошний, не знаю, що робити, боюсь зриву. Не знаю, як далі жити. Навіщо жити? Ось 8 місяць не колюся, знову почав писати щоденники, все одно депресія моторошна.

Не знаю що робити. Порадьте. Напишіть мені чи може зустрінемося, і я все докладно розповім. Мені набридло це місто. Я хочу виїхати звідси, знайти роботу! Що робити далі? Допоможіть порадою. Я приїжджав до вас у місто на другий з'їзд колишніх наркоманів і зрозумів, що є вихід.

3 листа Віктора до газети фонду "Оптималіст-Росія", м. Каменськ-Уральський.

Більшість наркоманів не працюють, багатьом складно знайти роботу, а хтось просто працював чи не хоче працювати.

Зі щоденників наркоманів

«...Я коловся 4 роки і зараз, як подумаю, що треба кудись йти працювати мені стає страшно. Страшно, бо я можу там щось зрозуміти, страшно зробити цей перший крок». Хтось ховає небажання працювати за філософію тієї чи іншої секти, хтось за уявну мудрість. Хіба мудреці працюють? Я тільки молитимуся Богові, і Бог мені все дасть.

Притча: Молитовник і блазень.

У тридцять років одна людина вирішила присвятити своє життя молитві. Він перестав працювати, забрався на одну зі скель і став там проводити дні та ночі у молитві. Мешканці носили йому їжу, яку він піднімав на мотузці, так минуло ще тридцять років.

Одного разу він попросив Ангела вказати йому, в чому сенс його спасіння. Той показав йому місто, в яке треба було йому йти і ім'я людини, яку треба було знайти. Вирушивши в дорогу і знайшовши місто, він став питати про ту людину, і дуже здивувався, коли йому сказали, що той працює при дворі царя блазнем.

■ Чому ти працюєш блазнем при дворі?

■ У мене десять чоловіків дітей і я не зможу їх прогодувати, працюючи на звичайній роботі.

Усю дорогу назад молитовник йшов і думав, чому йому Ангел показав цього блазня. Прийшовши до свого рідного села, він найнявся працювати пастухом і був ним до кінця свого життя.

Небажання працювати може також призвести до крадіжки, як це було з Антоном, і далі друкуємо листування з ним.

ЩІТАЧ

- Антоне, але кишенькові злодії крадуть у простих людей, які їздять у громадському транспорті. Твої думки?
- Саничу, ти чув пісню у виконанні гурту «Лісоповал» – «Щипачі». Там є такі слова – «Ми, щипачі, по-великому не крадемо. Ми, щипачі, ми не крадемо ночами. Ми, щипачі, на показуху не балуємо і ображаємо свій народ за дрібницями». І та сама пісня. «А паспорти ми ваші викинемо у сортири. Ми теж люди і дбаємо про вас. І рекетири поруч із нами, як банкіри, а поруч із ними щипачі – робітничий клас». Цим я хочу сказати, що ми мало чим відрізняємося від людей, які їздять у транспорті. Тільки у них своя робота, а в нас своя.

Лист матері.

Пише тобі твій недолугий, але любить тебе, сину. Тепер я вже другий місяць, як не колюся і не краду. Я думаю, тебе це потішить.

Вже другий місяць, як не колюся і не краду.

Дякую тобі, мамо, що в мене, завдяки твоїм молитвам, сльозам та старанням, тверезий погляд на життя. Пробач мені, що за все моє наркоманське життя я приніс тобі стільки страждань, сліз, безсонних ночей. Підірвав твоє дороге здоров'я. Вибач, що раніше я не прислухався до твоїх порад. І це не послух тягло мене вниз, у трясовину, з якої тепер так важко вибиратися. Я знаю, яким би я не був, ти завжди мене любила і любиш зараз. Ти завжди на мене чекала і вірила в мене.

Яким би я не був, ти завжди мене кохала і любиш зараз.

Хоча раніше я не повністю цінував це. Коли я сидів на в'язниці, ти носила мені передачі і не спала ночами. Я зарікався, що ставитимуся до тебе з більшою увагою, ніж раніше. Але, звільняючись, я потрапляв у колишнє спілкування і забував про тебе. З приходом у клуб життя моє почало змінюватися на краще. І мені зараз дорогий щодня, проведений з тобою. Тільки зараз я побачив, як моє минуле життя підірвало твоє здоров'я. І мені боляче на це дивитись. Тільки зараз я усвідомив, скільки горя приніс близьким і рідним мені людям. І я каюсь у цьому. Вибач мені моя кохана, добра мамо. Я обов'язково виправлюсь! Твій син Антоне.

Кохання варта тільки мати, вона одна вміє чекати.

1. З ким я зустрінусь, якщо буде ГОН?

Якщо буде ГОН, я зустрінуся з хлопцями із клубу з Костею або зі Славою. І вони мені обов'язково допоможуть його позбутися.

2. На сповідь і причастя я піду до церкви, де вперше був на сповіді.

3. Помилкове переконання №4* - це складна річ, т.к. з цього саме переконання і почалося наркоманське життя більшості наркоманів. Так думає кожен, хто ніколи не вживав наркотик. І наше завдання переконати цих людей, що це привело багатьох у могилу, т.к. де один раз там і десять і сто. А кінець один – могила.

Привіт Антоне! Ти казав, що читав «Сповідь злодія у законі». Ти пам'ятаєш, він згадує, як у голодному Ленінграді він вихопив хлібні картки у дівчинки. Адже там це голодна смерть. А тут людина, проста людина, працювала цілий місяць на заводі і везе додому заробок. Він думає, що він купить дітям та дружині, і раптом виявляє, що в нього вкрали ці гроші.

1. Тобі не стає шкода цієї людини? Ось є 10 заповідей, 4 перші стосуються Бога. П'ята – шануй батька та матір свою. Шоста – не вбив. Сьома – не чини перелюбу. Восьма – не кради. Дев'ята – не лжесвідчи. Десята – не заздри. Про ці заповіді говорить Христос. У злочинців інші: 5 – не шануй батька та матір; 6 – вбивай; 7 – змінюй; 8 – крадіжки; 9 – брехні; 10 - заздри.

* див. початок у щоденниках № 17-19, 34-37

Заповіді Бога

1. *Шануй батька та матір*
2. *Не вбий*
3. *Не прилюбодій*
4. *Не кради*
5. *Не лжесвідчи*
6. *Не заздри*

Заповіді сатани

1. *Не шануй батька та матір*
2. *Вбивай*
3. *Перелюбує*
4. *Краді*
5. *Обдурює*
6. *Заздри*

* Я колотимуся, але ніколи не сяду на голку. Я колотимуся тільки один раз на місяць (на тиждень), щоб влаштувати собі свято. Я «сильний», і зі мною це ніколи не станеться, я ніколи не стану наркоманом

2. *Напиши свої заповіді на основі цих.*

3. *Про Бога. Ти розумієш, що коли ти крадеш гаманець із кишені, то Христос це бачить?*

4. *Ти написав, що не крав 2 місяці. Це так?*

Але ти казав, коли ми працювали на полі, що ти їхав автобусом з Костею та мамою, то у п'яного стирчав гаманець і, якби не було мами, ти взяв би його.

5. *Чи це не рахується?*

6. *Ти розумієш, що тобі красти треба відмовитися красти в думках, теоретично? Пристрасть ця називається сріблολюбством.*

7. *Чи знаєш, що це таке?*

8. *Чи є до мене запитання? Успіхів. Саніч.*

Привіт Саніч!

З радістю відповідаю на твої запитання. Дякую, що в тебе стільки терпіння у роботі та допомоги мені.

1. Тобі не стає шкода цієї людини?

Мені дуже часто шкода цих людей. Але я намагався відганяти ці думки від себе. І якось виправдовую себе. Наприклад, що це гроші за те, що я був чимось обділений у дитинстві, чи мені потрібніший.

2. Напиши свої заповіді на основі цих.

П'ята заповідь: шануй батька та матір. Мати у злочинців це святе. Ти помітив, Санічу, що в «блатняках» у піснях багато тем щодо матері. І пісні такі, що за душу беруть. Вони складалися із життєвих ситуацій. У мене навіть моя мама їх слухає. І буває, що заплаче.

Шоста заповідь: не вбивай (особисто для мене).

Сьома заповідь: не змінюй. У мене була подруга, яка їздила зі мною на гастролі в різні міста. Та й узагалі, жила зі мною. Так от ми один одному не зраджували. Бо влаштовували одне одного.

Восьма заповідь: не кради - бери (що погано лежить).

Дев'ята заповідь: Не лжесвідчи – не бреш (ближньому).

Десята заповідь: Не заздри (бо це вже все твоє, тільки треба акуратно взяти).

3. Ти розумієш, що коли ти крадеш із кишені, то Христос це бачить?

Були такі випадки, що я просив у Бога, щоб Він послав мені грошей на їжу 80 рублів. І довго не доводилося чекати. Саме 80 рублів, і було зазвичай у першому гаманці. І таких випадків було багато. Як це пояснити?

4. Ти написав, що не крав два місяці. Це так?

Так, саме так.

5. Чи це не вважається, що ти хотів узяти, а чи не взяв?

Але ж я не взяв. Мені, здається, не рахується.

6. Ти розумієш, що тобі красти треба відмовитись у думках?

Так, я чудово це розумію, але поки що для мене це важко. Але я намагатимуся працювати зі своїми думками. І навіть уже працюю і є невеликі результати.

7. Знаєш, що таке сріблολюбство?

Завдяки твоїй книзі «Добротолюбство» я дізнався докладно. І зробив для себе висновки у позитивний бік.

8. Чи є до мене запитання?

Саниче, ти, напевно, втомився зі мною працювати? Дякую тобі за все. Удачі тобі, Санич! Хай допоможе тобі Бог. З повагою, Антон.

Коментар із листів.

Я прочитав "Щипача" і ось що думаю з цього приводу. Хлопець він добрий, як усі люди. Але заблукав і втомився. Зі щоденників я бачу, що в твоєму обличчі, Саничу, втім як і всі ми, шукає він захист, підказку, допомогу. Аж до побутового характеру.

Мені здається, що красти, як і колотись, це зіпсована свідомість, психологічне страждання. І що, якщо спробувати йому так само, як з героїну, зістрибувати з крадіжки.

<i>І що, якщо спробувати йому так само, як з героїну, зістрибувати з крадіжки</i>

Кумарити та писати щоденники. Як думаєш? Звичайно, якщо він дійсно хоче цього позбутися, від свого крадіжки. Може до нього спробувати донести таке. Своєю крадіжкою він може бути причиною смерті, припустімо, хтось везе останні гроші до лікарні тому, хто лежить при смерті, а Антон їх тягне на себе як «своє». А бабуся, у якої він «насадив» пенсію, прирікаючи її на голод, а може і на смерть. Він пише, що молиться, що хоче сходити до сповіді та причастя. Але Господь каже: "Не вкради", а не "ділитися". З ким і як ділиться, ось що треба йому донести і що добрість, а що гидоту перед Богом. Якщо він не перестане «щипати», він не кине битися ніколи. Адже і те, і це виходить із зла. Подібне тягне таке. Він сам каже, що втомився від героїну та крадіжки. А не те щоб від героїну втомився, а крадіжкою насолоджується. Сам говорить про продажність світу, в якому він живе, навіщо тоді цей світ, адже нормальних людей набагато більше, ніж злодіїв, наркоманів та інших паразитів на тілі суспільства.

З листа до фонду Пилипа, 6 років на голці.

Щоденник №15

За роки мого наркоманського життя мені принесли біль, як фізичний, так і моральний багато й різних людей. По-перше, це співробітники правоохоронних органів різних міст, де я бував. Багато близьких людей, з якими я коловся і крав, зраджували мою дружбу, було що, і обманювали мене заради уколу наркотиками. Моя дівчина, з якою я прожив 4 роки і повністю довіряв свої таємниці, яку я дуже любив, зрадила моє кохання, і не стала зі мною жити. Але не звинувачую і суджу цих людей, т.к. я сам неправильно жив. І це була для мене іноді школа життя. Я їх всіх прощаю і говорю їм через щоденник – дякую! Це був мені гарний урок, який я чудово засвоїв.

4. Що ти робиш насамперед, коли виникає ГОН?

По-перше, я згадую своє наркоманське життя. Усі мої втрати: здоров'я, життя товаришів та втрату кохання.

По-друге, згадую моменти, коли я добре проводив час без наркотиків. По-третє, я думаю про подальше своє тверезе життя, яке воно буде прекрасним. І після цього ГОН зазвичай припиняється.

Обов'язковий щоденник.

1. Антон Васильович, 24.09.00р.
2. Моє ставлення до наркотиків? – Я забув, що це таке.
3. Моє ставлення до пропозиції вколотись? - Негативне. Я вдаю, що ніколи не коловся. І відмовлюся.
4. Чому я вирішив не колотися? - Наркотики забрали у мене кохання.
5. Моє ставлення до «трави» та спиртного? - Я не любитель трави. А від алкоголю в невеликій кількості я не можу поки що відмовитися.
6. Моє ставлення до тютюну? - Поки що курю, але хочу кинути.
7. Які думки про наркотики? - Думок про наркотики я не маю.
8. Фізична потреба у наркотиках. - Потреби також немає.
9. Оцінка своєї поведінки. - Нормально поведився протягом доби.
10. Настрій для ведення щоденника. - Налаштування 100% на написання щоденника.
11. Заняття у клубі йдуть чудово, я цьому дуже радий.
12. Розпорядок на завтра. - Ранок вечора мудріший.
13. Я прийняв рішення до 31 грудня 2000 р. не колотися, а потім прийму на рік.

14. 100% налаштування на тверезість завтра.

Привіт Антоне!

1. *Ти писав, що можна попити пивка. Що ти думаєш про це зараз?*
2. *Які думки у тебе виникають, коли ти чуєш, що від наркотиків та алкоголю гинуть люди у твоїй країні? У своїй відповіді №1. Ти пишеш, що намагаєшся відганяти від себе думки про те, що тобі шкода цих людей.*
3. *Як ти думаєш, адже це БІЗ відганяє ці твої думки? З духовної точки зору, з позиції віри, кишенькові злодії потрапили під владу Сатани.*
4. *Що ти думаєш щодо цього?*
Про заповідь «не кради» ти пишеш: «Бери, що погано лежить».
5. *Але ж гаманці лежать добре. Дуже добре. Щось у тебе не стикується в думках, як гадаєш?*
6. *Напиши свої думки про оповідання «Вбивця, який став у в'язниці «святим». До решти питань повернемось пізніше.*

Привіт Санич! Радий читати в отриманому щоденнику твої запитання та поради. Поки я не писав щоденники і не ходив до клубу, а це десь півтора тижня, я мало не звернув з правильного шляху. За ці півтора тижні я три рази зривався. Тепер я дуже добре зрозумів, що таке щоденники та клуб, доки ходиш і пишеш, ти тримаєшся. Я радий, що зараз зможу відвідувати клуб регулярно, а значить писати щоденники. Санич, ти запитуєш: «Чи молишся ти вранці?». Так, я молюся вранці, коли прокидаюсь і ввечері перед сном. Молитва – це дуже сильна штука. Особливо молитва мами за мене. Якщо я йду з дому з думками зробити, а мама молиться, коли я кудись йду, то в мене нічого не підростає. Або ще гірше – мене приймають (ловлять) менти. Але я маю намір триматися далі від наркотиків і знаю, що регулярні щоденники та відвідування клубу мені допоможуть позбутися ДОНу і жити тверезим життям. Розповідь «Вбивця, який став у в'язниці майже «святим»*, я прочитав, і ось що я думаю про нього. Так, це дуже повчальна розповідь, у ній показано, як віра змінила долю героя цієї розповіді. Але до віри він прийшов, завдяки читанню літератури, спілкуванню з людьми, які могли розповісти про Віру та Любов.

І може, якби його не посадили у в'язницю, то він не досяг усього цього. У в'язниці, він мав багато часу подумати, філософствувати про прочитаному, що у сучасної «вільної» життя дано, т.к. ми багато часу приділяємо метушні. І коли в тебе пропадають думки про суєту, ти стаєш вільним. До зустрічі, Санич! Буду з нетерпінням чекати зміни щоденників. Удачі тобі, Санич!

Щоденник №7

За півтора тижні, поки я не ходив у клуб і не писав щоденники, у мене сталося кілька зривів. І сьогодні, коли я зайшов у наркопритон, нас усіх, хто там був, прийняли «омоновці». Мене ніколи так не били, як сьогодні. Після омовці відвезли нас до Жовтневого РВВС і там продовжили бити опера. Вони були майже всі п'яні і стільки злості в людях, та й у ментах я до цього не бачив. Хоча в житті мене менти били часто. Але коли я приїхав додому, а все це тривало з ранку 11.00 до 20.30 вечора, то в мене не було ніякої агресії на ментів та омовців. Я добре розумів, коли били, і зараз, що це було мені розуміння Бога.

Я добре розумів, коли били, і зараз, що це було мені розуміння Бога.

Я цілий день молив Його, щоб мене відпустили і, коли я там перебував, читав про себе «Отче наш», і своїми словами теж молився. А ще, завдяки маминим молитвам, було мені дано такий урок. І, повернувшись додому, я прочитав подяку Богові. До речі, мене відпустили першого. Та й заради мене, бо я так ганебно почував себе, що вколовся. І коли я приходив додому після зриву і мама, нічого не запідозривши, говорила: «Дякую тобі, синку, що прийшов не вколотий». Мені так було погано на душі, що хотілося ревети.

* Див. щоденники № 34-37 програми

Я ж не маму обдурив, а самого себе. А від самого себе нікуди не втечеш. І я ненавидів себе після того, як уколовся. Мені ніколи так погано не було на душі, як після того, як я кілька разів приходив додому вколотий, і мама, не помічаючи цього, раділа, що я

тверезий. Вибачте мені мама, Саніч! Виявляється, я такий підлий, ще гірший, ніж раніше. Мені дуже соромно. І поділом мене сьогодні били весь день. Але я щиро прошу у вас прощення. Я сильно намагатимуся, щоб таке більше не повторилося.

Коментар.

Антон пише: «Я ненавидів себе після того, як уколівся». Це центральний момент у роботі з наркоманами з листування. У наркоманії велике місце займає навіювання та самонавіювання. У наркоманів є такий вираз «Прет на думку», наприклад, коли замість героїну продали таблетки, подрібнені на порошок, наприклад, димедрол, вколовшись пустушкою, спрацьовує ефект плацебо. Ефект плацебо виявлено медиками. Він ґрунтується на навіянні, яке лікар надає (мимоволі чи навмисно) на пацієнта. Наркоман перед будь-яким уколом **вселює** собі, що зараз буде прихід і кайф. Але, якщо прибрати це навіювання і простежити за приходом і за своїм станом, то очікуваного кайфу не буде, це відзначають усі наркомани, які зривалися, працюючи за програмою фонду, т.к. їх навчають стежити за приходом... у момент уколу. Так Дмитро пише: «Після уколу я простежив за приходом, не отримав жодного кайфу, депресія була чотири дні, і тоді я подумав, а навіщо мені це все? Я не розумію, як я раніше цього не помічав, я почав узагалі згадувати все своє наркоманське життя і зрозумів, що це був самообман. Я не розумію, в ім'я чого я коловся. Колотися просто безглуздо». Фактично це, те саме відбувається і з Антоном. Він уколівся, але кайф уже не той, замість уявної «насолоти» ненависть до себе. Якщо наркоман перегляне свої погляди задоволення від життя, він кине колотися. Де ж ці насолоти? Крадіжки, грабежі, розбої – саме де? Як сказав нещодавно Микола: «Я зрозумів, що героїн це просто гівно!»

Обов'язковий щоденник.

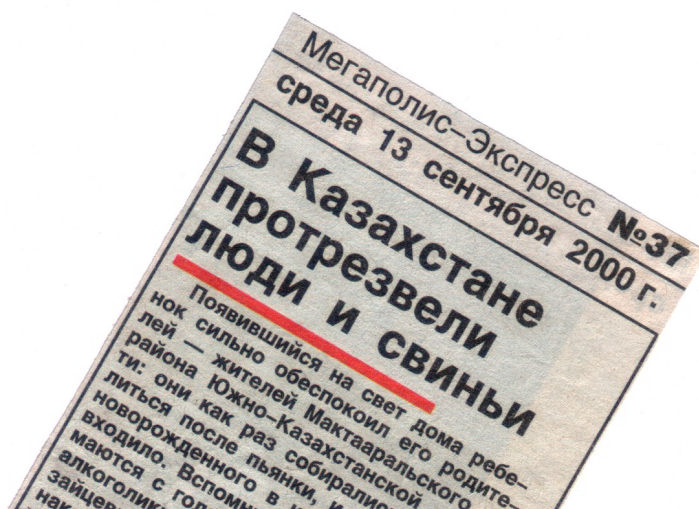
1. **Антоне Васильовичу, 25 серпня, 1.28.**
2. Моє ставлення до наркотиків. - **Намагаюся забути, що це таке.**
3. Моє ставлення до пропозиції вколотися. **Дуже сильно постараюся відмовитись. Я згадую 25 серпня, як нас наркоманів, цілий день били сміття. І мені не захочеться вважати себе наркоманом.**
4. Моя філософія тверезості. - **Мені допомагають не колотися: мамині молитви, мої молитви, клуб, щоденники.**
5. **До трави я байдужий, я не розумію цей кайф. Алкоголь намагаюся не вживати, і поки що виходить.**
6. Моє ставлення до тютюну. - **Поки що я курю, але хочу кинути.**
7. Думки про наркотики: **ГОН починається, коли в тебе є гроші та час вільний, який нічим зайняти. Сьогодні в мене були і гроші і час, але дякую ментам і молитвам моєї мами.**
8. Фізична потреба: **Не знаю. Чи не відчував на собі.**
9. Докори совісті. - **Мені дуже соромно, що кілька разів зривався. І я це собі ніяк не можу пробачити.**
10. Налаштування на написання щоденника. **Щоденник я вестиму далі, т.к. я переконався, що я ще «сирий», і мені дуже потрібна допомога.**
11. **Мені дуже шкода, що сьогодні не приїхав (не міг) у клуб, т.к. мене з Жовтневого РВВС відпустили о 20:30.**
12. **Завтра, субота, я хочу піти до церкви на сповідь.**

Коментар.

Для тих, хто не знайомий зі специфікою роботи з наркоманами, пояснюю, що щоденники перевіряються щодня. Але один перебуває у мене, другий у наркомана, потім ми цими щоденниками міняємось, – я йому здаю перевірений, а він мені з відповідями на мої запитання. Так у щоденнику №5 Антон пише: «Я не любитель накуритися, а ось пиво в хорошій компанії випив би». На п.№14 – настрої на тверезість наступної доби: «Завтра точно проведу тверезий день, т.к. на пиво немає грошей». Тоді я поставив йому запитання про пиво, але він на нього не відповів. Залишивши будь-який замітник наркотику, горілку, вино, пиво, наркоман знову повертається до голки, т.к. алкоголь також є наркотиком. Існують помилкові погляди серед самих наркоманів, серед їхніх близьких і, на жаль, серед професіоналів. Стереотипи: «Краще курити «траву», ніж колотись, краще пити пиво та вино, ніж сидіти на голці». У наркомана, що кине колотися, тільки-но починає відновлюватися нейронний захист мозку. Алкоголь знищує її, і наркоман залишається знову

беззахисним від ДОНу – думок уколоти. Щоденниками та читанням літератури він починає відновлювати зв'язки між нервовими клітинами, і вся ця праця перекреслюється спиртним. Але не тільки через це треба відмовитись від спиртного, воно саме по собі небезпечно не тільки наркоману. У газеті «Мегаполіс-Експрес» №37 від 13.09.2000 р. було наведено замітку про жителів Мактааральського району Південно-Казахської області під назвою «У Казахстані протверезілі люди та свині».

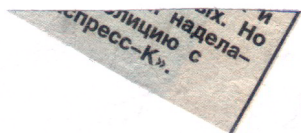
У ній говорилося про те, що чоловік з дружиною пили, а їм своїм криком заважала їхня немовля, мабуть, він був голодний і хотів їсти. Пили вони так довго, що не годували і свою дитину, і своїх свиней. І ось, щоб дитина їм не заважала, вони, розрубавши її на шматки, кинули голодним свиням. Кров холоне у жилах, коли читаєш таке. І кожен, хто чує про це, думає: «Ось звірі, власна дитина...» А тисячі зарізаних матерів? батьків? дітей? Хіба це не звірство?

У Казахстані протверезілі люди і свині.

Дитина, яка з'явилася на світ вдома, сильно стурбувала його батьків – жителів Мактааральського району Південно-Казахстанської області: вони якраз збиралися похмелитися після п'ятики, і виходжування новонародженого в їхні плани не входило. Згадавши, що в сараї маються з голоду свині, батьки-алкоголіки вирішили вбити двох зайців: позбутися зайвого рота і нагодувати тварин, що виснажували. Але протверезівши і зрозумівши, що вони наробили, подружжя прийшло в поліцію з повинною, пише «Експрес-К».

Газета Мегаполіс-Експрес
Тел. (095) 959-08-61, 959-34-57
E-mail : megapol @ megapolis . gamet . ru

Наведу лише кілька прикладів із «Тривожної хроніки». Ножем убила сина мешканка Єкатеринбурга, яка ніде не працює. Кривава драма розігралася під час спільної п'ятики. («Уральський робітник», 26 серпня, 1992 р.)

Ці випадки не поодинокі, це не виняток із правил. Сходи до будь-якої бібліотеки і візьми газети, де є така рубрика.

Зарізав п'ятнадцятирічного сина п'яний робітник заводу ім. Свердлова, який влаштував бешкет у власній квартирі.

Жахнувшись скоєним, він спробував звести рахунки з життям і завдав собі ножові поранення. («Уральський робітник», 4 листопада, 1992 р.)

Пишу буквально, нічого не змінюючи у тексті.

Дивись – батько сина, син – батька. Як співав Ігор Тальков: «Йде громадянська війна!»

До квартири на вулиці Головній до своєї 20-річної дочки батько прийшов із пляшкою спиртного. Зрештою, сімейне гуляння переросло в сварку, потім бійку, дочка схопила ніж і завдала батькові кілька ран, від яких він помер.

Того ж дня, у суботу, в іншій квартирі сталася сварка між батьком та 18-річним сином, внаслідок якої батько поплатився життям. Обидва не працювали. Батьки не думали, що ті, кого вони носять під серцем, завдадуть їм смертельний удар! Не думали діти, що ті руки, які нянчили в дитинстві, задушать і порубають їх на шматки... Але повернемося до нашої кривавої трагедії. Батьки зранку, зрозумівши, що вони зробили зі своєю дитиною, яку вони віддали свиням, здалися до правоохоронних органів. Дивись, зрозумівши, жахнувшись скоєним, отже, у цей момент, людина не знала, що творила, а тому ці люди злочинці, і в той же час жертви. І ось сидять вони зараз на зонах, а ти уяви їхній стан! Скільки сліз ними пролито ночами, скільки разів уві сні вони бачили свою дитину, свого батька, свою матір...

Скільки сліз ними пролито ночами, скільки разів уві сні вони бачили своєї дитини, свого батька, свою матір...

Скільки разів вони проклинали цю горілку, скільки разів зарікалися не пити. І ти гадаєш, вони зроблять висновки? Першого ж дня звільнення зберуться родичі та друзі, і знову питиму те, від чого загинули їхні близькі. Потім підуть на могилку і знову! все повернеться до старого життя, поки нарешті в одну з п'янок знову не заріжуть когось. А ти скажеш: Так невже вони не розуміють, що їм не можна пити? Невже вони такі тупі?» Зауваж, що ти кажеш: «Вони не розуміють, вони тупі». Не помітив? Ні? Тоді ще раз прочитай хроніку. Знову не зрозумів? Ще раз прочитай та зрозумій: не пий сам/а!

А якщо не розумієш, чому не треба пити, тоді тобі така порада – перед тим як випити, читай ці нотатки. Прочитав – випив і так роби перед кожною чаркою. «Так у мене немає проблем зі спиртним» - скажеш ти. Зрозуміло.

Ти п'єш тільки у свята: у Новий рік, Різдво, Старий Новий рік, Святки, День усіх закоханих, 23 лютого, 8 березня, 1 травня, 9 травня, 1 червня – день захисту дітей!!!

1 вересня – день вчителя, день незалежності, день міста, у відпустку, коли йду, коли йдуть у відпустку колеги по роботі, свого дня народження, у дружини, дітей, батьків, у сина, у матері, у батька, у тещі, у свекрухи, у бабусі, у дідуса, поминки, у заробок, коли друга зустрів, на новосілля та ще...

Привіт Антоне!

На самому початку я поставив тобі 5 запитань. Ти відповів не на все. Переписуй моє запитання, далі свою відповідь.

1. Як зрозумів?

Омон та опера. Ти все правильно зрозумів, прочитай притчу з 4-го щоденника. Ти зараз помолися, щоби Бог дав їм здоров'я, т.к. завдяки їм ти щось зрозумів.

2. Як думаєш?

У суботу о 8.30 приходь зі своєю лопатою на 8 березня на автобусну зупинку (де метро), ми поїдемо допомагати будувати храм.

3. Приїдеш? Стоп! Найкраще в клуб до 8.30 ранку. Передай це пацанам. Успіхів. Санич.

Коментар.

Завдання, яке я дав Антону на рахунок працівників міліції, одне з найскладніших. Майже у всіх наркоманів та злочинців ненависть: "Всіх прощаю, тільки не ментів". Нам вартує великої праці, щоб наркоман вибачив усіх, у тому числі й оперів та працівників правоохоронних органів. Рецидивісти, з якими я спілкувався, і сам, коли сидів 12 діб під Читою на станції Могойтуї, можу підтвердити – серед цих людей є порядні та чесні люди.

Привіт Санич! Дуже радий був отримати щоденник. Дякую тобі за поради та питання. Із радістю на них відповідаю. Ти пишеш: "Ти зараз помолися, щоби Бог дав їм здоров'я, т.к. завдяки їм ти щось зрозумів".

1. Як ти думаєш?

Так, я зрозумів це. Я вже молюся за них та ще за моїх ворогів та друзів.

2. Чи приїду я будувати храм?

Дуже постараюся, 99%, що так.

Коментар.

Можна подумати, що все так легко, – написав наркоману, що треба молитися за оперів та молитися хлопець. А наркомани в це просто не повірять і піднімуть тебе на сміх, якщо ти їм це порадиш. Але яку притчу знову перечитував Антон (змінена притча з книги «Торгівець і папуга» Пезешкяна).

П Р И Т Ч А про молитву за переслідувачів або про те, що іноді відчай дає нам шанс.

Розкажу вам, як одна людина, яка любить, страждав довгі роки від розлуки з коханою і як його пожирав вогонь цих мук. Могутня сила любові позбавила його серце терпіння, а його тіло втомилося від життя. Життя без коханої здавалося йому порожнім, позбавленим сенсу, і що далі, то більше він згасав. Скільки днів і безсонних ночей юнак провів у тривозі та тузі, з болем у серці, думаючи про неї. Він увесь перетворився на тінь, а поранене серце – на сумний стогін. Він готовий був віддати тисячу життів тільки за те, щоб на мить випробувати захоплення від її присутності. Але йому це не судилося. Жоден лікар було зцілити хворого, а друзі почали уникати його. У лікарів немає засобів, щоб вилікувати від кохання, тільки дотик руки коханої зміг би йому допомогти.

Зрештою, дерево його туги породило плід розпачу, а полум'я його надії згасло, перетворившись на попіл. І ось одного вечора нещасний закоханий, що втомився від життя, покинув свій будинок і вирушив у дорогу. Раптом він помітив, що його наздоганяє нічна варта. Він спробував урятуватися втечею, але стражники переслідували його по п'ятах, їх ставало все більше і більше, і, нарешті, всі шляхи для порятунку були відрізані. У розпачі він простогнав: «Все ясно, варта – це мій ангел смерті, він поспішає зловити мене, це кат, який ось-ось схопить мене». Змучений, ледве відчуваючи під собою ноги, з б'ючим серцем він підбіг до стіни, що оточувала сад, і з великими труднощами піднявся на неї. Опинившись нагорі, він побачив її запаморочливу висоту, але, забувши про небезпеку, кинувся вниз, у сад.

І яке ж видовище стало його погляду! Там була його кохана з лампою у руці. Вона шукала його.

І коли він, що втратив своє серце, побачив ту, яка викрала його, зітхання полегшення

вирвалося з грудей юнака, і він вигукнув, піднявши руки до неба: «О Господи, пішли моїм переслідувачам славу, багатство та довге життя, бо тепер я зрозумів, що варта була мені ангелом любові, який вів мене і мене, змученому, надавав свіжі сили». Цей чоловік мав рацію, бо, скільки справедливості і милосердя ховалося за жорстокістю варти. Переслідуючи його, вона привела стражденного з пустелі страждання до моря любові і розвіяла морок розлуки світлом побачення. Вона направила на самоті в садок близькості і стомлену душу до лікаря серця. Якби наш закоханий знав наперед результат всього цього, він благословив би варту і молився за неї, зрозумівши, що за її непохитністю ховається справедливість; але оскільки він не передбачав кінця, то став скаржитися та

плакати. Однак мандрівні в садах пізнання бачать уже кінець на початку, мир у війні та привітність у гніві.

І знову Антон не відповідає нічого про пиво. Тоді я кілька разів написав таку фразу: "Чому не відповідаєш на мої запитання?"

Привіт Санич! Вибач, що не відповідав на твої запитання. Так як я заповнюю щоденник на ніч, я відповім на 1-2 питання і забуваю про інші. Ти не думай, що мені не хотілося на них відповідати. Я завжди з радістю їх читаю та відповідаю.

4. Пиво. Чи знаєш ти, що пиво це наркотик?

Так, знаю, але поки що мені важко від нього відмовитися.

5. Чи визнаєш ти, що після пива тобі легше буде вколотись?

Ну це дивлячись з ким і де пити. Якщо пити пиво з людьми, які не кололися, вони тебе проконтролюють. І не дадуть колотись. А так я з тобою згоден.

6. У тебе залишається запрограмованість на алкоголь, а значить, ти по свідомості ще наркоман. Як зрозумів?

Може так воно і є, але знову ж таки я знаю людей, які три роки не колються, але п'ють алкоголь. І це їм не заважає не колотись.

7. Чому не написав про останню замутку?

Як це не написав, у тому щоденнику №7 я писав. І після замутки з Женею та Костею я теж написав у тому щоденнику. Санич, я завжди пишу чесно та відверто. Мені нема чого від тебе приховувати. З повагою, Антон. Удачі тобі, Санич!

Щоденник наркомана №11

Привіт моя дорога, кохана дружина. Хоча тебе поки що в мене немає, але я знаю, що ми скоро з тобою зустрінемося, що нас зведе доля для нашого подальшого щасливого життя. Життя повного кохання та радості та щастя. Я зроблю все, щоби ти була щаслива, перебуваючи разом зі мною. Я ніколи не колотимуся, адже наркотики вже одного разу забрали у мене кохання. Адже ми вже пройшли школу життя, хай не велику, але вже готові жити та любити. Нам уже не мало років, і ми мали б уже свої діти. Але бачити Богіві завгодно, щоби ми остаточно дозріли для сімейного життя. І це скоро станеться. І тоді в наш будинок постукає кохання. Я з нетерпінням чекаю на зустріч з тобою. Твій Антоне.

Привіт Антоне! Найголовнішу фразу ти написав – наркотики забрали у мене кохання! Завжди пам'ятай про це і далі можеш про це писати. Пишеш ти чесно, я бачу. Це важливо для нас із тобою.

1. Як ти сховався на сповідь? Напиши докладно. Я хочу познайомити тебе зі священиком, ми до нього ходимо на сповідь. П. №9 Давай з цього щоденника в цьому пункті опиши якусь свою крадіжку і проси вибачення у цієї людини.

2. Як зрозумів? Сконцентруйся на цьому пункті.

3. Чи дивився ти відеокасету "Наркоманія переможна!" Напиши свої думки. Успіхів. Санич.

Привіт Санич! Дякую тобі за твою працю та увагу до нас. З радістю відповідаю на твої запитання.

1. Як ти сховався на сповідь, докладно опиши.

На сповідь я ходив до церкви. Відстояв службу, потім священик сповідав мене, я сказав йому, що я наркоман і ходжу до нас у клуб. Сповідавши мене, він мені дав кілька порад. А наступного дня, відстоявши ранкову службу, я причастився. Для мене це було все новим, цікавим та корисним. На душі полегшало.

2. Як зрозумів про крадіжку та прохання про прощення?

Зрозумів чудово. Так і робитиму, писати.

3. Чи дивився ти відеокасету "Наркоманія переможна!" Напиши свої думки.

Так, я подивився касету та враження найкраще. Я думаю треба частіше робити збори, з'їзди колишніх наркоманів і запрошувати на них наркоманів, які коляться та їхніх батьків, щоб вони зрозуміли і переконалися на живих прикладах, що наркоманія – переможна!

Щоденник наркомана №12.

Привіт рідна, люба бабусю! Мені так шкода, що тебе зараз немає з нами. Я постійно про тебе згадую та сумую. Адже ти, коли була з нами, завжди дбала про мене, переживала мою долю і намагалася допомогти. Я ніколи не забуду, як ти в 25 градусів морозу носила мені передачі до КПЗ на вул. Фрунзе. Як ти не раз витягувала мене з ментування. Жаль, що тебе з нами немає. Зараз я починаю нове життя, і ти була б, напевно, рада за мене. Вибач мені, твого недолугого, але тобою коханого онука. Я обов'язково виправлюсь. Твій онук Антоне.

Обов'язковий щоденник.

1. Антоне Васильовичу, 17.09.00.
2. Моє ставлення до наркотиків? – Я забув, що це таке.
3. Моє ставлення до пропозиції вколотись? - Я відповім, що мені і без наркотиків живеться чудово, і звичайно, відмовлюся.
4. Моя філософія тверезості. - Наркотики забрали у мене кохання.
5. Я не накурююся, а від алкоголю мені поки що важко відмовитися.
6. Моє ставлення до тютюну? - Поки що курю, але хочу кинути.
7. Мої думки про наркотики? - ГОН, як тільки він з'являється, я відразу докорінно осаджую його. І в мене це чудово виходить.
8. Про фізичну потребу? - Я не відчував цього.
9. Докори совісті? – Готуюсь до сповіді.
10. Налаштування на написання щоденника? - 100% налаштування.
11. Як пройшов клуб? - У п'ятницю ми мали мікрогрупу. Нарешті я зрозумів, що це таке. І мені дуже сподобалось.
12. Розпорядок дня завтра? - Справи вдома, поїздка до клубу.
13. Подальше ставлення до наркотиків? – Наркотики для мене померли. Треба зараз щось вирішувати з алкоголем та тютюном.
14. Завтра буде 100% тверезий день.

Щоденник наркомана №14.

Привіт батько! Хоча ти покинув нас з мамою, я не вправі тебе засуджувати і тим більше ненавидіти. Я знаю, що ти зараз лишився один і тобі нелегко. Але ти сам розпоряджався своїм життям і ось до чого ти дожив. Для людини, мабуть, найстрашніше залишитися одному. І мені тебе зараз шкода. Я навряд чи зможу тобі допомогти. Я можу тільки попросити тебе прощення і пробачити тебе. Вибач мені, що я не можу тобі допомогти, адже ти так далеко перебуваєш. Я прощаю тебе, що я залишився без твоєї уваги та допомоги. До побачення, твій син.

Привіт Антоне! Нині всю увагу приділили мікрогрупі. Мікрогрупа – це умова для пошуку друзів.

1. *Твої думки?*
2. *Чи читав "Психологію малих груп"? Якщо так, то напиши свої думки. У п.№9 описуй один випадок зі свого життя, як ти це зробив (випадок із жінкою).*
3. *Як зрозумів?*
4. *Коли ріжуть великі пакети чи сумочку, кишенькові злодії вже знають, що там лежить гаманець?*
5. *Яким чином із штанів можна витягти гроші, щоб людина не помітила? Його треба чимось відволікти чи необов'язково? У якійсь газеті (по-моєму "Аргументи і факти") я читав, що великі майстри беруть гаманець, виймають зевідти великі гроші і той же гаманець кладуть назад власнику в кишеню.*
6. *Чи так це? Чи це "пурга"?*
7. *Ще незрозумілий твій вираз, коли щипач виявляє, що грошей у гаманці немає. Поясни докладніше.*
8. *На який час ти точно вирішив не колотись?*
9. *Чи будеш ти "працювати" по кишені завтра?*
10. *Чи запрошують тебе на "ранки" друзі?*
11. *Чи зможеш ти відкрити їм заявити, що ти зав'язав з "кишеньковою тягою"?*
12. *Чи є до мене запитання? Удачі, Саніч.*

Коментар.

Нижченаведений приклад не вигадка, я особисто знаю Євгена. З його відповіді видно, як складно йде зміна свідомості у наркоманів щодо крадіжки та крадіжок.

Наркомани про "Щипач"

Санич привіт. Прочитав я "Щипача". Зневага до цієї людини, яку звать Антон, з'явилася ще в тому місці, де у його мамі витягли гаманець і після цього він не зав'язав зі своїм ремеслом. Не знаю, я міркую зі свого погляду, і по собі знаю, що ось навіть іноді в трамваї бабусі чи дідусеві не поступлюся місцем, та ще й нагрублю їм, мені потім нудно стає від того, що я думаю: «У мене теж є бабуся і дідусь, вони теж їздять у громадському транспорті і хтось теж їм грубить, якби таке сталося при мені, я б такому голову по підлозі розмазав». А у нашому випадку, у його мамі 2 рази витягують гаманець, такі ж обермоти, як і він, а Антон намагається компенсувати зникнення грошей з гаманця таким же чином. Ця «людина» просто не уявляє, яким чином людям дістаються ці гроші, і мама в неї, вона ж їх не друкує, працює ціла місяць за ці 700 руб, а якесь чмо взяв їх та вкрав. А те, що він посилається на слова з пісні лісопозалу, це всього лише пісня, і у них, якщо він такий шанувальник цього гурту, є пісня зі словами: «Не треба, не крадуть у людей, адже їх і так уже без нас обікрали». Те, що він нібито такий благодійник і живе за законами, тоді навіть ж у бабусь-то красти, і не треба говорити, що це там якась хитромудра робота, ти спробуй вкради у ось цих, які їздять на джипах та іномарках, а у бабусі сумку розрізати розуму не треба. У моєї мамі один раз, дай Бог останній, витягли гроші, а той, до того їх витяг, він козел, знав, як вони даються ці гроші. Протягом кількох місяців вона відкладала на шмотки сестрі, де навіть чогось смачненького не купувала, а якась живність взяла їх і вкрала. Я тобі чесно скажу, мені того виродка, що в моєї матері гаманець вкрав, дай у руки, я так його зроблю, що він на все життя запам'ятає. Чому я так міркую, та я теж крав, але крав не у людей, через те, що я крав мідь, через це ніхто не голодував, ніхто не ревів.

*Я теж крав, але крав не у людей, через те,
що я крав мідь, через це ніхто не голодував, ніхто не ревів.*

Я крав у держави* і там, де я поцупив, я знаю, що досі ніхто нічого не помітив, і не помітить, бо це не належало якійсь одній людині, належало державі, тобто. погано лежало, і через те, що я звідти взяв ніхто не постраждав.

Успіхів. Євген.

Привіт Санич!

1. Твої думки про мікрогрупу?

Так, я цілком погоджуюся, що мікрогрупа допомагає знайти друзів.

2. Ти читав "Психологію малих груп"?

Ні, поки що не читав.

* За його словами, він вкрав із заводу дві тонни міді. Виноска зроблена з дозволу Євгена.

3. Про випадки крадіжки. Як зрозумів?

Таких випадків у мене в 1 день тільки бувало штук 10-12 і зазвичай намагався їх забути. І якщо я їх писатиму в щоденнику, і щоденник потрапить до ментів, то мені від цього буде важко відмаститися.

4. Коли ріжуть великі пакети чи сумочку, кишенькові злодії вже знають, що там лежить гаманець?

Якщо в жертви в руках лише один пакет, то його спочатку обмацують пальцями і намагаються з'ясувати, чи немає шкіряної сумки чи гаманця. І коли відчують пальцями, з якого боку лежить гаманець, зазвичай там і ріжуть. А сумочку, якщо її не можна відкрити, то її ріжуть і знову ж таки пальцями акуратно шукають гаманець або гроші «голяком». Так, що найчастіше кишенькові злодії не знають, є там гаманець чи ні. Але вони постійно спостерігають на зупинках та в автобусі за пасажирами. Пасажири часто дістають свої гаманці і кладуть їх потім у свої сумки, і це ніколи кишеньковий злодій не перегляне.

5. Яким чином із штанів можна витягти гроші, щоб людина не помітила. Його треба чимось відволікти чи не обов'язково?

Це залежить від ситуації. Можна витягнути гроші або гаманець із штанів, коли людина заходить в автобус і проходить до салону. На це буквально дається 3-4 секунди. Коли він заходить, він сам себе відволікає. Його мета зайти в автобус і влаштуватись там зручніше. І доки він зайнятий цими думками, треба користуватися моментом і двома пальцями акуратно, не притуляючи пальці (всередині кишені) до нього. Чіпляти гроші або гаманець і акуратно виводити їх із кишені.

Можна, коли автобус уже їде, стати поруч із жертвою, але тільки таким чином, щоб не викликати в нього підозр. Наприклад, напівбоком від нього і не в жодному разі не можна дивитися на кишеню, куди хочеш залізти. Ти маєш «дивитися» своїми пальцями. Пальці кишенькового злодія це його очі.

Пальці кишенькового злодія це його очі.

І потім акуратно, не зачіпаючи тіла людини, трохи відстовбуривши зовнішній бік кишені, просунути пальці, ніжно зачепити гроші або гаманець, потихеньку витягувати їх на волю. І краєм ока стежити за реакцією жертви, а іншим за оточуючими. Коротше, способів та положень багато і це треба дивитися за обстановкою, і роками вчитися та відпрацьовувати цю майстерність. Особисто в мене це виходить добре, т.к. я не перший рік «працюю».

6. Чи кишеньки кладуть гаманець назад? Чи це «пурга»?

Це не «пурга». Це в натурі так і є. Я сам особисто не раз клав уже порожній гаманець назад власнику. Тож я підтверджую цей факт. Це так воно і є.

7. Це не зрозумілий твій вираз, коли щипач виявляє, що грошей у гаманці немає. Поясни докладніше.

Я писав, що щипачі рахують гроші жертви своїми грошима, які потрібно тільки акуратно взяти у неї (жертви). І якщо, доставши гаманець із кишені жертви, кишеньковий злодій бачить, що там грошей немає, він у душі чи своєму подільникові каже: «От гад, витратив усі «наші» гроші!»

8. На який час ти точно вирішив не колотись?

Я вирішив не колотися на 3 місяці до 31 грудня 2000 р. І я на 100% впевнений, що не вколюсь. А потім прийму на 1 рік чи більше.

9. Чи працюватимеш ти по кишені завтра?

Ні. І взагалі в мене поки що немає бажання найближчим часом «працювати».

10. Чи запрошують тебе на «ранки» друзі?

Так, мене часто звуть "попрацювати" мої знайомі. Але я відмовляюся, навіть не знаю, чому.

11. Чи зможеш ти відкрито їм заявити, що ти зав'язав із «кишеньковою тягою»?

Ні. Тому що я точно ще не впевнений у собі. Так, вони й не повірять. Вони й зараз думають, що я «працюю» один, а їм брешу, що не «працюю».

* Ранник - робота з кишені вранці.

12. Чи є до мене запитання?

Так, маю одне питання. Саничу, я не знаю, як вчинити. Мене друг дитинства, який не знає, що таке наркотики, познайомив із сестрою його дружини Наталкою. І ця Наташа запросила мене 30 вересня до себе до Зарічного на свій день народження. Мені так хочеться з'їздити до неї, але не маю грошей на подарунок. І ось не знаючи де взяти грошей, я сьогодні вранці (27.09.00) хотів виїхати на трасу «попрацювати». Я вирішив спочатку зателефонувати своєму спільнику і дізнатися обстановку на «роботі».

Але він своїми відомостями відбив у мене бажання «працювати», т.к. багатьох пацанів за час, доки я не «працював» закрили сміття, за нашого брата взялися конкретно. І це мене насторожило. Так, і у свідомості я розумію, що мені не треба їхати красти, т.к. я сповідався і мені не хочеться зраджувати Бога, та й перед тобою Санич, мені було б соромно, якби я поїхав працювати.

Я сповідався і мені не хочеться зраджувати Бога.

І я вирішив, як Бог захоче (їхати мені на день народження чи ні) так і буде. Я вчора зайшов до друга і сказав, що я не можу на день народження без грошей. А він сказав, що

на мене чекає Наталя, і що він візьме грошові витрати на себе. Але мені якось не по собі. Я так не звик. Коли я «працював», я не знав потреби грошей. А зараз я прошу у мами грошей на проїзд, на цигарки, і мені від цього тяжко. І іноді прослизав думка: «Може мені знову почати «працювати» по кишені?» Я не знаю що робити?

Щоденник №16

Біль, який я приніс людям і близьким, як на мене, неможливо загладити. Але я спробую вибачитися у цих людей через щоденник. Тому що багатьох людей, яких я обікрав, образив, я не знаю та не бачу. Але все одно я прошу пробачення. А з близьких мені людей найбільше приніс біль своїй мамі. Вона більше, ніж решта натерпілася від мене. Стільки я забрав здоров'я у неї, у бабусі, у сестри, яке неможливо відновити назад. Це я зрозумів тільки зараз, коли почав вести тверезий спосіб життя. Адже коли колешся, то намагаєшся цього не помічати. Вибачте мені мої дорогі та улюблені. Ще я хочу вибачитися у своєї коханої дівчини, з якою нам довелося розлучитися через мій спосіб життя. Раніше я в цьому звинувачував лише її. Вибач мені Альона, що ми зараз не разом і за біль, який завдав тобі я. Ще я хочу вибачитися у знайомих, яких я зтяг у наркоманію. Пробачте мене. Ще я прошу пробачити мені Бога, що раніше не вірив у Нього, і віддавався у владу сатані. Вибач мені, і помилуй Господи. Вибачте мені люди, кому я приніс біль.

Обов'язковий щоденник.

1. **Антон Васильович, 28.09.00**
2. Моє ставлення до наркотиків. **Я не знаю що це таке.**
3. Моє ставлення до пропозиції вколотись. **Відмовлюся. Відповім: Ви, що хочете підсадити мене на голку?**
4. Моя філософія тверезості. **Наркотики забрали у мене кохання. Ще я вважаю, коли людина перестає колотися, вона забуває, що таке наркотик і для неї важливо знову не вколотися, щоб не дізнатися, що це таке. І все буде чудово.**
5. **Від трави відмовився. А від алкоголю ще не можу.**
6. Моє ставлення до тютюну? - **Поки що курю, але хочу кинути.**
7. **Думок про наркотики давно не було. І я цьому дуже радий.**
8. - **Потреби в наркотиках немає.**
9. Докори совісті: - **Мучить совість за крадіжку.**
10. Моє ставлення до щоденника? - **Щоденник налаштований вести далі.**
11. **Заняття дуже прикольні відбуваються. Так тримати.**
12. Розпорядок дня на завтра: - **Читання, подорож до клубу.**
13. Моє ставлення до наркотиків у майбутньому: - **Залишилося ухвалити рішення щодо алкоголю та тютюну. А так все чудово.**
14. **100% налаштування на завтрашній день.**

Привіт Антоне! «Психологія малих груп» – це брошура «Як організувати мікрогрупу у клубі «Оптималіст».

1. Чи ти її читав?

Ти боїшся, що ці записи потраплять до ментів?

2. Яким чином?

Коментар.

На словах Антон пояснив, що оперативники знають щипачів в обличчя і часто і беруть їх в автобусах і приводять до міліції. Але для того, щоб посадити, кишенькового злодія треба взяти на місці злочину. Проти кишенькових злодіїв працює спеціальний відділ, вони їздять у транспорті разом з ними, і беруть на місці злочину, так що епізод із Глібом Жегловим і Цеглою не вигадка. Оперів кишенькові злодії теж знають в обличчя. І перед тим, як красти, щипач дивиться, чи немає когось із них. А відділ боротьби з кишеньковими злодіями засилає все нових і нових людей.

Так одного разу Антон, розрізавши сумку, отримав удар у щелепу від незнайомого оперативника, який стояв поряд. Працівники міліції попросили жінку, у якої він розрізав сумку написати на нього заяву, але вона, побачивши, що гаманець на місці, не почала це робити. І операм нічого не залишилося робити, як відпустити Антона.

3. Ти боїшся, що тебе візьмуть із зошитом, коли повертатимешся з клубу додому?
4. Ти читав «Сповідь рецидивіста»? Дім-Димич описує все, що він робив. Ти пишеш: «Якщо у жертви лише один пакет, то його спочатку обмацують...» Дивись, ти написав – ЖЕРТВА.
5. Ти визнаєш, що це невинна жертва? Про спритність рук. Звичайно, це талант, те, що ти описав, музикант теж володіє руками і це теж талант. Якщо людина має в чомусь талант, то в іншій справі вона теж буде, головне помітити цей талант. Коли Піфагор побачив селянина, який ніс дрова, то взяв його до своїх учнів. Як потім виявилось, дрова, які він ніс, були так незвичайно складені, що по цих дровах філософ побачив у ньому дуже здібну та геніальну людину.
6. Як ти вважаєш, який у тебе ще талант? Ти читав про вбивцю, який став майже святим. Він грішив, а потім усе зрозумів і перестав це робити. У в'язниці він став вільним.
7. Ти розумієш, що ти можеш стати таким самим?
Ти хочеш стати таким самим, як він?
8. Терміново знайди повість Ч. Айтматова "Перший учитель". Можна взяти у бібліотеці.
9. Ти пишеш, що порожній гаманець ти клав назад.
10. А навіщо ще раз ризикувати? Адже коли ти його назад кладеш у кишеню, то жертва може це помітити?
11. Про покаєння. Ти пам'ятаєш, що О.Б. покався перед усіма?

Антоній Сурозький розповідав про одного офіцера, який на сповіді казав, що він грішить, але йому не соромно. Тоді священник запропонував йому покаятися перед усіма. І ось, коли він вийшов і сказав, про що він зараз говоритиме, то не витримав і розплакався. В одному з Лавсаїків я читав, що одного ченця біс блуду спокушав 14 років, тоді він зібрав усю братію і всенародно розповів їм про це. З того часу біс розпусти відступив від подвижника. Мабуть, з тобою відбувається те саме. Подумай дуже серйозно над моєю пропозицією. Я тобі пропоную всенародно зізнатися, що ти робиш в автобусі. Ми зупинимо його і ти в мікрофон водія скажеш про все, хто ти і чим займався ці роки. Я не наполягаю на цьому. Ти знаєш, якось до нас у клуб ходило дівчисько, яке в щоденнику писало, що воно хоче вколотися. І тоді я дозволив їй це зробити у присутності матері, яка пішла та купила їй дозу. Я тобі пропоную поїхати разом зі мною на автобусі, ти витягнеш гаманець, а потім ти розкажеш усім і повернеш цей гаманець. Це буде мабуть останній гаманець у твоєму житті. Напиши свої думки. Чекаю від тебе відповіді. Завжди з тобою Саніч. (на ці останні запитання Антон уже не відповів...)

Коментар.

Долю людини може змінити совість, віра, кохання. Знайомлячись у щоденниках із долями людей, я виділив чотири етапи, якими проходить совість.

1. Совість мовчить, бо свідомість спотворена.
2. Людина розуміє, що за те, що вона робить, у неї мають бути муки совісті, але їх немає.
3. Борошна совісті є, вони реальні, але людина продовжує вести колишнє життя.
4. Борошна совісті настільки сильні, що вони змінюють життя людини.

Читаючи листування з Антоном, можна побачити, що совість у ньому прокинулася, але ще не настільки, щоб змінилося його життя. Це останній щоденник, який написав Антон, після чого я прохворів два тижні. Припинилося листування, і він повернувся до колишнього життя. В одному з крадіжок його зловили, порушили кримінальну справу, і зараз він перебуває у розшуку. Якось він зателефонував і сказав, що зайде до клубу. Ми зустрілися 21 травня 2001 року в четвер, а в п'ятницю о сьомій ранку він збирався з братвою «працювати» по кишені. Я пропонував йому здатися владі або припинити «щипати» і почати нове життя. Антон сказав, що здаватися не піде, хай краще самі візьмуть. «Ось сидів би я зараз у в'язниці і каюся б у тому, що накоїв», – казав Антон. Розлучаючись, я передав йому цю записку: «Привіт Антоне! Передаю тобі уривок про злодія-рецидивіста. Це може останнє попередження тобі, т.к. рано чи пізно всьому

приходить кінець. І як би ти не виправдовував свою крадіжку, вона так і залишиться крадіжкою. Ти думав, що Бог допомагав тобі красти, а Він просто чекав, коли ти нарешті покаєшся, і як би не був милосердний Творець, його терпінню теж може прийти кінець. Я вважаю, що якщо ти не схаменешся, так воно і станеться. Хто не хоче слухати слова милосердя, слухатиме слова скорботи. Скільки разів до твого сумління закликав Всевишній, і скільки разів ти виправдовував себе. Але рано чи пізно ти маєш відповісти на запитання – з ким ти? Вибір за тобою. Вибирай. Але не через страх, а з доброї волі. Сподіваюся, ти обереш правильний шлях. Бажаю тобі свободи та щастя. Санич».

Злодій-рецидивіст та Микола Святитель

«У Виборзькій в'язниці, – так розповідала Олена Андріївна, – мені довелося зустріти одного молодого злодія-рецидивіста. Він тепер у Обухівській лікарні помирає, якщо вже не помер, від лютих сухот, і тому я можу назвати його ім'я: звуть його Олександр Гадалов. Незважаючи на те, що він, здавалося, був невинуватий злодій, у ньому світилася така чиста, дитячо-віруюча, нехитра душа, що моє серце при найближчому з ним знайомстві не могло не полюбити його милої душі, повз яку, як це не дивно, пронеслася, не заплямувавши її, весь зовнішній бруд його злочинів. Тепер своїми стражданнями він уже викупив усе, чим завинив перед Богом і людьми. Отож, я покохала душу Гадалова.

Отож, я покохала душу Гадалова.

І любов моя настільки відкрила мені його замкнуте в собі серце, що, знаючи наближення своєї смерті, він подарував мені свої записки – досить об'ємистий зошит, у якому він наївно і незвичайно-зворушливо описує своє бідолашне життя від днів дитинства до теперішньої його передсмертної хвороби. У розмовах його зі мною він розповів мені про одну колишню з ним подію, настільки незвичайну і вражаючу, що здивувало навіть і мене, що бачила всякі види.

«Ви, забезпечені люди, – казав мені Олександр, – зрозуміти не можете нашого брата-злодія, якого на злодійство штовхає невміння і незвичка взятися за працю і така безвихідна потреба, такий вовчий голод, що немає часу, ні збагнути, чи є якась аморальність у замаху на чуже добро. Можна тільки про одне думати, як би, де б роздобути чогось пожерти, а вже про інше і голови собі не забиваєш. Отож трапилося і зі мною, коли я вперше пішов на злодійство. Підвело у мене в животі так, що можна через кірку чорного хліба людину зарізати. От і подумав я щось вкрасти, щоб бути ситим. Пішов красти, а сам у душі молюся Миколі Чудотворцю: угодник Божий, батюшка, допоможи!.. Спритно вдалося мені тоді стиbritи! Хоч і погналися тоді за мною, та я за молитви угодника від погоні як у воду канув. І від другої, майже на другий день крадіжки я також легко втік через те, що весь час, поки біг, на молитві угодника Божого, Святителя Миколая закликав і благав врятувати мене від погоні. Пішов на крадіжку я таким чином і втретє, як і раніше, старанно помолившись, але тут довелося пережити такі пристрасті, що й згадати страшно. Це була справа на околиці міста. На крадіжці мене помітили і вкрасти мені нічого не вдалося; довелося дати потяг. За мною погналися. Я – на городи, погоня за мною. За городами був лісочок, так гайок невеликий; я – туди, думаю, в кущах сховатися, а там чисто, жодного кущика... За гаєм голе поле, а довкола ніякого прикриття на велику відстань. Ну, кмітую я, попався! А погоня за мною по п'ятах, ось-ось наженуть... І я молився я тут Святителю: батюшка, виручай! виручиш, свічку тобі поставлю!.. Раптом бачу: валяється недалеко розпалений кінь; дерево величезне роздуте, як гора, і один бік проїдений - дірка, як печера, зяє. Довго думати не було чого: я в неї, в дірку цю саму, закопався в неї з головою, та й з ногами в ній сховався! лігві – мало не задихнувся. І що ж? адже не знайшла мене погоня - повз мене промчала, а в тушу порожню зазирнути і не подумала. Чи довго я лежав у падали, а вилазити настав час. Висунув я обережно на біле світло голову, та мало не осліпнув від освітленого мене раптово незвичайного світла – у мене всередині навіть усе перевернулося від страху! Схаменувся мало-маленько і бачу: стоїть біля мене сам Святитель Миколай, строгий такий і каже:

"Ну що? добре тобі було в цьому сморіді?

«Ой! - Кажу, - нудотько! »

«Так-то, - каже, - поганий Богу і мені твій гріх. Три рази, - каже, - я тебе шкодував, а тепер більше не шкодуватиму».

Сказав і став невидимим. Ну вже й натерпівся я тоді страху, Олено Андріївно, як згадаю, так і зараз тремчу від страху».

- Що ж? - Запитав я Олену Андріївну, коли вона скінчила свою дивовижну розповідь, - що ж з вашим Олександром потім було?
- А було те, що він не втерпів і знову взявся, було за своє грішне ремесло і, звичайно, потрапив до в'язниці. У в'язниці в нього розвинулася люта сухотка і з нею, після відбуття терміну свого покарання, він і був випущений на волю. Та воля-то була гірша за неволю: хворий, ледве дихаючий, у лахмітті, без єдиної на всьому світі співчуваючої душі він мотався кілька днів, харчуючись вдень якимось милосердям, а ночі проводячи під мостами та на порожніх барках, голодний, холодний, як жалюгідне дике звірятко, загнане гончими собаками. Блукав він так, де день, де ніч, кілька днів і нарешті, не терплячи мандрівного свого борошна, кинувся на якійсь пустельній вулиці на самотню пані, що проходила, і вирвав у неї з рук сумочку, спробував втекти і тут же впав до її ніг, захлинаючись кров'ю, що хлинула в нього з горла. Дякую, пані-то доброю виявилася, пожаліла бідного страждальця, гріх його простила та ще й сама особисто доставила до Обухівської лікарні, де він тепер і вмирає в швидкоплинних сухотах, примирившись і з Богом, і з людьми гірким своїм життям і тяжкими стражданнями.

Коментар.

Я не знаю, де він зараз знаходиться і що робить, можливо, коли я пишу ці рядки, він виймає гаманець у чергової жертви. Але я вірю, що совість виведе його на шлях спасіння та покавання. І те, що було з ним, коли він каявся і був на сповіді, не можна закреслити, бо дари Бога невід'ємні. Я вірю в те, що він, крадучи, зараз не обманює себе, що веде «правильне» життя. Мені не вдалося йому допомогти, і я не знімаю з себе провину, надто я для цього грішний, щоби когось врятувати.

Мені не вдалося йому допомогти.

Якщо брати рівні гріхів, то Антон ще й кращий за мене. Можливо, на своєму шляху він зустріне святого, і ця зустріч переверне його життя. Мені нерідко кажуть: «А чи ти маєш право допомагати ось таким людям?» І мені моя особиста совість відповідає: «А ти зможеш спокійно жити, спокійно спати, якщо не допомагатимеш?»

* Сергій Нілус «На березі Божої річки», т. 2 стор.

*Багато хто пов'язує совість з вірою, але хіба у невіруючих немає совісті? Хіба не дає Всевишнє сумління всім людям, незалежно від віри? «Бо коли язичники, які не мають закону, за природою законне роблять, то, не маючи закону, вони самі собі закон. Вони показують, що справа закону у них написана в серцях, про що свідчить совість їх і думки їх то звинувачують, то виправдовують одна одну**» Початок зміни долі і пов'язаний із совістю, головне нам не треба нічим її закривати та виправдовувати. І тоді совість поведе нас вірною дорогою. Антон зараз перебуває у розшуку, але рано чи пізно це закінчиться. Наступне листування схоже буде з в'язниці... Я не знаю, та й не знає ніхто, як складеться його життя – чи повторить він долю вбивці, який став майже «святим» чи опуститься ще нижче. Але кожен новий день дає ще один новий шанс врятуватися, і він же цей день зменшує його та наближає день розплати – Творець дає надію та чекає. Допоможи Господи своєму творінню.*

Допоможи Господи своєму творінню.

Допоможи Антону, допоможи всім наркоманам, які сидять на голці. Торкнися їхніх сердець своєю всепрощаючою і зцілюючою рукою. Ти раніше дав закон на кам'яних скрижалях, а зараз написав його на плотяних скрижалях серця нашого. Ти створив нас за своїм образом і подобою і дав нам совість, яка волає до нас кожен день, кожную годину, кожную мить і змінює наше життя. Багато хто думає, що голос совісті має звучати, як сполох. Ні! До цього голосу треба дослухатися.

До цього голосу треба дослухатися.

І найкращий час для цього, коли ми залишаємось з нею, зі своєю совістю, один залишаємось наодинці. Коли це станеться з Антоном, я не знаю. Коли це станеться з нами, коли з тобою особисто – не знає ніхто. Але я вірю, що голос милосердя, голос

співчуття, покаєння та любові є у кожній людині, стукає у кожному людському серці, живе у кожній людській душі. І все питання зараз полягає в тому, коли сама людина почує ці слова, що звучать так глибоко у нього всередині.

І все питання зараз полягає в тому, коли сама людина почує ці слова, що звучать так глибоко у нього всередині.

РУШЕННЯ ХИБНИХ ПЕРЕКОНЕНЬ.

№ 12. Я вже не колюся два місяці, і якщо я зараз поставлюся, то мене не буде кумарити, я вмажу тільки один раз і далі знову не колотимуся, адже не коловся ж я два місяці, значить і ще зможу.

Це досить поширене хибне переконання. Вся справа в тому, що наркоман ще не розуміє, що поганий не тільки кумар, а взагалі наркоманія і прихід без кумару – це теж самогубство. Ну і те, що тебе не кумаритиме, адже ти все одно залишився наркоманом. Уяви собі, що дружина думатиме: «Ось я зараз зраджу чоловікові, але ж я не заражуся сифілісом і все одно його люблю».

Притча щоденника №4.

А Я вам кажу: любіть ваших ворогів, благословляйте тих, що проклинають вас, благодійте тих, хто вас ненавидить, і моліться за тих, хто вас кривдить і гонять. Ісус Христос.

Якщо тобі хтось скаже, що це неможливо, розкажи йому притчу про юнака, який втратив свою кохану. Намагайся зрозуміти всі притчі, з якими ти познайомився.

Запитання до щоденника № 38.

1. Ім'я, дата, час заповнення щоденника.
2. Опиши, як ти розумієш 11-й щабель.
3. Чи працюю (вчусь) я зараз? Якщо так, то де, якщо ні, то коли я збираюся це зробити?
4. Якою корисною справою я зараз займаюся?

* Заповідей

** Новий Завіт. Апостол Павло, послання до Римлян, гол. 2, 14

5. Що мені найбільше запам'яталося у прочитаному мною щоденнику №38?
6. Мої думки про листування інструктора з Антоном?
7. Мої думки про лист Пилипа Антону?
8. Мої думки про лист Євгена Антону?
9. За який поганий вчинок, здійснений мною в минулому, мене мучить сумління?
10. Якої вади я ще не можу позбутися?
11. Мій настрій на тверезість у майбутньому?
12. Мій настрій на тверезість на завтрашній день/наступну добу (Обов'язкового щоденник не пишеться. Формули 7 разів).